

พระธรรมดาเนียล - บทที่หนึ่งร้อยสิบสอง

การเปิดเผยสัญลักษณ์เชิงพยากรณ์ของอิสมาเอล: จากพลธนูสู่ผู้ประทับตราคนทั้ง 144,000

Jeff Pippenger

2024-03-02

และพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับเด็กนั้น; และเขาก็เติบโตใหญ่ขึ้น อาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดาร และกลายเป็นนักยิงธนู
ปฐมกาล 21:20

อิสมาเอลได้กลายเป็นนายขมังธนู ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของสงคราม
และเป็นสัญลักษณ์แห่งการพิพากษาเชิงบังคับที่ถูกนำมาลงโทษโรม.

เสียงของบรรดาผู้ที่หนีและรอดพ้นออกมาจากแผ่นดินบาบิโลน
เพื่อประกาศในศิโยนถึงการแก้แค้นของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา การแก้แค้นเพื่อพระวิหารของพระองค์
จงเรียกบรรดาพลธนูมาประชุมกันเพื่อต่อสู้กับบาบิโลน คือบรรดาทุกคนที่โง่คั่งธนู
จงตั้งค่ายล้อมมันไว้รอบด้าน อย่าให้ผู้ใดหลบหนีไปได้ จงตอบแทนมันตามการงานของมัน
จงกระทำแก่มันตามสารพัดสิ่งที่มีมันได้กระทำ เพราะมันได้จงหองต่อพระยาห์เวห์
ต่อองค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล เยเรมีย์ 50:28, 29

บรรดานายธนูตอบแทนบาบิโลนตามการงานของนาง และการตอบแทนนั้นเริ่มต้นขึ้น ณ
กฎหมายวันอาทิตย์ซึ่งใกล้จะมาถึง พร้อมกับเสียงที่สองแห่งวิวรณ์บทที่สิบแปด
เมื่อการพิพากษาฝ่ายบริหารอันก้าวหน้าต่อบาบิโลนเริ่มต้นขึ้น

และข้าพเจ้าได้ยินเสียงอีกเสียงหนึ่งจากสวรรค์กล่าวว่า "ชนชาติของเราเอ๋ย จงออกมาจากนาง
เพื่อเจ้าทั้งหลายจะไม่มีส่วนในบาปของนาง และเพื่อเจ้าทั้งหลายจะไม่รับภัยพิบัติของนาง
เพราะบาปของนางกองสูงจนถึงสวรรค์แล้ว และพระเจ้าได้ทรงระลึกถึงความอธรรมของนาง
จงตอบแทนนางดังที่นางได้ตอบแทนพวกเจ้า และจงทวิคูณแก่นางเป็นสองเท่าตามการกระทำของนาง
จงผสมลงในถ้วยซึ่งนางได้ผสมไว้ให้นั้น ให้แก่นางเป็นสองเท่า
นางได้ยกย่องตนเองและดำรงชีวิตอย่างพุ่มเฟิยเฟียงใด
ก็จงให้ความทรามและความโศกเศร้าแก่นางเพียงนั้น เพราะนางกล่าวในใจของตนว่า 'ข้าฉันเป็นราชินี
มิใช่หญิงม่าย และจะไม่ประสบความโศกเศร้าเลย'" วิวรณ์ 18:4-7

อิสมาเอลและนางฮาการ์ผู้เป็นมารดาของเขาถูกกีดกันมิให้รับมรดกแห่งสิทธิของบุตรหัวปี และถูกขับไล่ออกไป
ฉะนั้น ความอิจฉาจึงกลายเป็นแรงจูงใจเชิงพยากรณ์ของอิสลาม
และสงครามก็เป็นภารกิจเชิงพยากรณ์ของเขา
การกล่าวถึงครั้งแรกนั้นรวมถึงการยับยั้งที่ซาราห์ได้กระทำต่ออิสมาเอลและมารดาของเขา และ "การยับยั้ง" ของ
องพวกเขาก็กลายเป็นลักษณะเชิงพยากรณ์สำคัญประการหนึ่งของอิสลามตลอดทั่วพระวจนะของพระเจ้าและตลอด
ประวัติศาสตร์ เชื่อสายของอิสมาเอลจะเป็นดังคนป่าเถื่อน ผู้ซึ่งมือของเขาจะต่อสู้กับทุกคน
และลักษณะอันดุร้ายของพวกเขาก็ถูกแทนด้วยลาป่าอาหรับ ซึ่งอยู่ในตระกูลม้า ฉะนั้น
สงครามของอิสลามในวิถีประการที่หนึ่งและประการที่สอง จึงถูกพรรณนาเป็นนักรบที่ขี่ม้าอันเดือดดาล.

อิสลามคือข่าวสารแห่งฝนปลายฤดู

และย่อมเหมาะสมอย่างยิ่งที่ภัยพิบัติสามประการนั้นจะเป็นตัวแทนของแนวคำพยากรณ์เฉพาะสามแนว

เพราะระเบียบวิธีของฝนปลายฤดูคือ "บรรทัดซ้อนบรรทัด"

เมื่อคุณลักษณะเชิงพยากรณ์ของสองแนวแรกถูกนำมารวมกัน ก็จะสถาปนาแนวของภัยพิบัติประการที่สาม

แนวคำพยากรณ์ทั้งสามนี้ล้วนแสดงให้เห็นช่วงเวลาแห่งการประทับตราคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พัน ทั้งสามแนวนี้เป็นตัวแทนของช่วงเวลาแห่งการเทพนปลายฤดูออกมา เพราะฝนปลายฤดูได้เริ่มโปรยปรายเมื่อภัยพิบัติประการที่สามมาถึงในวันที่ 11 กันยายน ค.ศ. 2001.

“ฝนชุกปลายฤดูจะตกลงเหนือประชากรของพระเจ้า ทูตสวรรค์ผู้ทรงอำนาจองค์หนึ่งจะลงมาจากสวรรค์ และแผ่นดินโลกทั้งสิ้นจะสว่างไสวด้วยพระสิริของท่าน” Review and Herald, April 21, 1891.

ช่วงเวลาแห่งการประทับตรานั้นยังได้รับการเป็นภาพแทนโดยช่วงเวลาเริ่มต้นในวันที่ 11 สิงหาคม ค.ศ. 1840 และสิ้นสุดลงพร้อมกับการมาถึงของทูตสวรรค์องค์ที่สามในวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 ช่วงเวลาเดียวกันนั้นยังได้รับการเป็นภาพแทนไว้ในพระธรรมฮาบากุก บทที่สองด้วย ประวัติศาสตร์ของขบวนการมิลเลอร์ไรต์ได้ทำให้พระธรรมฮาบากุก บทที่สองสำเร็จครบถ้วน และในการนั้นเอง มันได้เริ่มต้นขึ้นเมื่อทูตสวรรค์องค์ที่สามลงมาในวันที่ 11 สิงหาคม ค.ศ. 1840 และสิ้นสุดลงเมื่อทูตสวรรค์ที่สามมาถึงในวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844.

ฮาบากุกบทที่สองชี้ให้เห็นว่า เมื่อถึงปลายแห่งนิมิต นิมิตนั้นจะ “กล่าว” ในข้อสามของวิวรณ์บทที่สิบ ทูตสวรรค์ได้ร้อง (กล่าว) ด้วยเสียงอันดัง และในวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 ทูตสวรรค์องค์เดียวกันนั้นได้ปฏิญาณ (กล่าว) ว่า “กาลเวลาจะไม่มีอีกต่อไป” ยามเฝ้าของฮาบากุกในข้อหนึ่งของบทที่สอง อยู่ที่วันที่ 11 สิงหาคม ค.ศ. 1840 เพราะในเวลาอันเอง บรรดา ยามเฝ้าได้เปล่งเสียงของตนขึ้น

ในการกบฏปี 1888 ซึ่งซิสเตอร์ไวท์ระบุว่า เป็นตัวแทนของทูตสวรรค์ในวิวรณ์บทที่สิบแปด ผู้ซึ่งจะทำให้แผ่นดินโลกสว่างไสวด้วยพระสิริของพระองค์นั้น เหล่า ยาม (โจนส์และแวกโกเนอร์) ได้เปล่ง “เสียง” ของตนดุจแตร เพื่อสำแดงการล้างละเมียดของประชากรของพระเจ้าแก่พวกเขา เพราะข่าวสารของพวกเขาคือข่าวสารถึงชาวเลาติเซีย เมื่อวันที่ 11 กันยายน ค.ศ. 2001 ซึ่งมีประวัติศาสตร์ปี 1888 เป็นแบบอย่างเชิงสัญลักษณ์นั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงนำประชากรในวาระสุดท้ายของพระองค์กลับไปสู่ทางโบราณของเยเรมีย์ ที่ซึ่งมิได้มีการเชื่อฟังเหล่า ยาม การเสด็จลงมาของทูตสวรรค์เป็นเครื่องหมายแห่งการมาถึงของเหล่า ยามตามคำพยากรณ์

“สุรเสียง” ที่มาถึงเมื่อวันที่ 11 สิงหาคม ค.ศ. 1840 นั้น ได้ถูกประกาศผ่านทางยามเฝ้า และเยเรมีย์ได้รับคำบอกไว้ว่า

หากเขาจะกลับคืนสู่ความเชื่อและความไว้วางใจในพระเจ้าภายหลังความผิดหวังของเขา เขาจะกลายเป็นพระโอรสของพระเจ้า เมื่อภาพนิมิตซึ่งได้ล่าช้าอยู่นั้นมาถึงในที่สุดเมื่อวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 มันก็ “กล่าว” ช่วงเวลาแห่งบทที่สองของพระธรรมฮาบากุก ซึ่งได้สำเร็จครบถ้วนในประวัติศาสตร์ของพวกมิลเลอร์ไรต์ เป็นภาพประกอบถึงช่วงเวลาแห่งการประทับตราของหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน

จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องตระหนักว่า ช่วงเวลาตั้งแต่วันที่ 11 สิงหาคม ค.ศ. 1840 จนถึงวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 เป็นภาพแสดงถึงการประทับตราคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พัน ซึ่งเป็นช่วงเวลาซึ่งฝนชุกปลายฤดูถูกเทลงมา การตระหนักเช่นนี้เป็นสิ่งจำเป็น เพราะข่าวสารเรื่องฝนชุกปลายฤดูจะต้องถูกจำแนกให้เห็นได้ด้วยวิธีการของ “บรรทัดต่อบรรทัด” ช่วงเวลาพิเศษซึ่งเป็นการประทับตราคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันนั้น ถูกนำเสนอซ้ำแล้วซ้ำเล่าในเส้นคำพยากรณ์ และก็เป็นเช่นนั้นในฮาบากุก บทที่ 2 ซึ่งซิสเตอร์ไวท์ได้ระบุโดยตรงว่าเป็นสิ่งที่สำเร็จแล้วในประวัติศาสตร์ของพวกมิลเลอร์ไรต์ นอกจากนี้ นางยังสอนซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่า ประวัติศาสตร์ของพวกมิลเลอร์ไรต์ถูกทำซ้ำอีกครั้งในประวัติศาสตร์ของคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พัน

“ซึ่งถักทอประสานอยู่กับคำพยากรณ์ทั้งหลายที่พวกเขาได้ถือว่าเกี่ยวข้องกับเวลาของการเสด็จมาครั้งที่สองนั้น คือคำสั่งสอนที่ทรงปรับให้เหมาะเป็นพิเศษกับสภาพแห่งความไม่แน่นอนและการเผ่าคอยด้วยใจจดจ่อของพวกเขา และทรงหนุนใจให้พวกเขา รอคอยอย่างอดทนในความเชื่อว่า สิ่งที่ยึดมั่นยังมีตมต่อความเข้าใจของพวกเขาใน ในกาลอันสมควรจะถูกทำให้แจ่มชัด”

“ท่ามกลางคำพยากรณ์เหล่านี้มีคำพยากรณ์ในฮาบากุก 2:1-4 ว่า ‘ข้าพเจ้าจะยืนเฝ้าอยู่ที่ยามของข้าพเจ้า และจะยืนอยู่บนหอคอย และจะคอยดูว่าพระองค์จะตรัสอะไรแก่ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะตอบอย่างไรเมื่อข้าพเจ้าถูกว่ากล่าว พระยาห์เวห์จึงตรัสตอบข้าพเจ้าว่า จงเขียนนิมิตนั้นไว้ และจารึกให้ชัดเจนลงบนแผ่น เพื่อผู้ที่อ่านจะวิ่งไปได้ เพราะนิมิตนั้นยังรอถึงเวลากำหนดไว้ แต่ในที่สุดมันจะกล่าวออกมา และจะไม่มูสา แม้มันจะเนินช้า ก็จงคอยมัน เพราะมันจะมาถึงอย่างแน่นอน มันจะไม่ล่าช้า ดุเถิด ผู้ที่จิตใจโส้นั้น จิตวิญญาณของเขาไม่เที่ยงตรงในตัวเขา แต่ผู้ชอบธรรมจะดำรงชีวิตอยู่ด้วยความเชื่อของตน”

“ตั้งแต่ต้นปี ค.ศ. 1842 คำชี้แนะที่ให้ไว้ในคำพยากรณ์นี้ซึ่งว่า ‘จงเขียนนิมิตนั้นไว้ และทำให้ชัดเจนบนแผ่นจารึก เพื่อว่าผู้อ่านจะได้วิ่งไป’ ได้กระตุ้นให้ชาร์ลส์ ฟิทซ์จัดทำแผนภูมิคำพยากรณ์ขึ้น เพื่ออธิบายนิมิตต่าง ๆ ในพระธรรมดาเนียลและพระธรรมวิวรณ์ การตีพิมพ์แผนภูมินี้ถูกมองว่าเป็นการสำเร็จตามพระบัญชาที่ประทานไว้แก่ฮาบากุก อย่างไรก็ตาม ในเวลานั้นยังไม่มีผู้ใดสังเกตเห็นว่า ในคำพยากรณ์เดียวกันนั้นได้กล่าวถึงการล่าช้าอันปรากฏชัดในการสำเร็จของนิมิต—คือช่วงเวลาแห่งการรอคอย หลังจากความผิดหวัง พระคัมภีร์ตอนนี้ก็ปรากฏว่ามีนัยสำคัญอย่างยิ่งว่า ‘เพราะว่านิมิตนั้นยังรอถึงเวลากำหนด แต่ในที่สุดมันจะกล่าวออกมา และจะไม่มูสา แม้มันจะช้าก็จงคอยมัน เพราะมันจะมาถึงอย่างแน่นอน มันจะไม่ล่าช้า.... คนชอบธรรมจะดำรงชีวิตด้วยความเชื่อของเขา”

ส่วนหนึ่งของคำพยากรณ์ของเอเสเคียลก็เป็นแหล่งแห่งกำลังและความปลอบประโลมแก่บรรดาผู้เชื่อด้วยว่า “พระวณะของพระยาห์เวห์มายังข้าพเจ้า ตรัสว่า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย สภาชีวิตนั้นที่เจ้ามีอยู่ในแผ่นดินอิสราเอลซึ่งกล่าวว่า วันเวลาที่ยืดยาวออกไป และนิมิตทุกอย่างก็ลึ้มเหลวนั้นคืออะไร? เหตุฉะนั้นจงบอกเขาทั้งหลายว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้.... วันเวลาใกล้เข้ามาแล้ว และผลสำเร็จของนิมิตทุกอย่าง.... เราจะกล่าว และถ้อยคำที่เราจะกล่าวนั้นจะสำเร็จ จะไม่ยืดยาวออกไปอีก” “วงศานแห่งอิสราเอลกล่าวว่า นิมิตที่เขาเห็นนั้นเป็นเรื่องของวันข้างหน้าอีกมาก และเขาพยากรณ์ถึงกาลเวลาที่ห่างไกล ฉะนั้นจงบอกเขาทั้งหลายว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ จะไม่มีถ้อยคำใด ๆ ของเรายืดยาวออกไปอีกต่อไป แต่ถ้อยคำที่เราได้กล่าวแล้วนั้นจะสำเร็จ” เอเสเคียล 12:21-25, 27, 28” สงครามครั้งยิ่งใหญ่, 391-393.

พวกมิลเลอไรต์มิได้เห็นเพียงว่าตนเองกำลังทำให้คำอุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคนและพระธรรมฮาบากุกบทที่สองสำเร็จเท่านั้น

แต่พวกเขายังถูกนำให้เห็นด้วยว่าประวัติศาสตร์ซึ่งพวกเขากำลังทำให้คำพยากรณ์เหล่านี้สำเร็จนั้น ก็คือการระบุชื่อของเอเสเคียลถึงประวัติศาสตร์เดียวกันนั่นเอง ซึ่งในที่นั้น “ผลสำเร็จของนิมิตทุกประการ” จะต้องสำเร็จลุล่วง บรรทัดแห่งประวัติศาสตร์ที่เป็นตัวแทนของการประทับตราหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคนนั้น คือที่ซึ่งผลสำเร็จของนิมิตทุกประการได้สำเร็จลุล่วง!

เส้นต่าง ๆ ซึ่งเป็นตัวแทนของช่วงเวลาแห่งฝนชุกปลายฤดูและการประทับตราของหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พัน ถูกนำมารวมกันเพื่อยืนยันว่าประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์นั้นย่อมมีลายเซ็นของอัลฟาและโอเมกาอยู่เสมอ.

ประวัติศาสตร์ของพวกมิลเลอไรต์เริ่มต้นด้วยสุรเสียงของทูตสวรรค์ในวิวรณ์บทที่สิบ

และสิ้นสุดลงด้วยสุรเสียงเดียวกันนั้น วันที่ 11 กันยายน ค.ศ. 2001

เริ่มต้นด้วยสุรเสียงแรกแห่งวิวรณ์บทที่สิบแปด และสิ้นสุดลงด้วยสุรเสียงที่สองแห่งวิวรณ์บทที่สิบแปด

อาบาคูกบที่ที่สองเริ่มต้นด้วยสุรเสียงของยามเฝ้าระวัง และสิ้นสุดลงด้วยสุรเสียงของยามเฝ้าระวังของเยเรมีย์
วิบัติประการที่หนึ่งเริ่มต้นด้วยมุฮัมมัด และสิ้นสุดลงด้วยมุฮัมมัดที่สอง
วิบัติประการที่สองเริ่มต้นด้วยการปล่อยทูตสวรรค์ทั้งสี่แห่งอิสลาม และสิ้นสุดลงด้วยการยับยั้งอิสลาม

วิธีการซึ่งเป็นฝนปลายนั้น คือวิธีการแบบ “บรรทัดต่อบรรทัด” ของอิสยาห์ และบรรทัดต่าง ๆ

ที่ถูกนำมารวมกันเพื่อระบุและสถาปนาข่าวสารแห่งฝนปลายนั้น

ย่อมมีลายเซ็นของอัลฟาและโอเมกาอยู่ด้วยเสมอ ความวิบัติประการที่หนึ่งแห่งพระธรรมวิวรณ์ บทที่เก้า
เริ่มต้นด้วยโมฮัมเหม็ดและสิ้นสุดด้วยโมฮัมเหม็ดที่ 2 ช่วงเวลานี้ถูกแบ่งออกเป็นสงครามสองลักษณะ
คือช่วงแรกเป็นการโจมตีกรุงโรมอย่างไร้ระเบียบซึ่งเริ่มขึ้นอย่างจริงจังกับอาบูบะการ์
แล้วต่อมาจึงเป็นช่วงเวลาหนึ่งร้อยห้าสิบปี

ซึ่งเป็นช่วงที่สงครามแบบมีระเบียบครั้งแรกของอิสลามได้ถูกดำเนินให้สำเร็จ

ระยะเวลาหนึ่งร้อยห้าสิบปีนั้นถูกแสดงไว้โดยคำพยากรณ์เรื่องเวลาแห่ง “ห้าเดือน”

วิโยคครั้งที่สองก็มีคำพยากรณ์เรื่องเวลาเช่นกัน คือสามร้อยเก้าสิบเอ็ดปีกับสิบห้าวัน ฉะนั้น

เนื่องจากโครงสร้างเชิงพยากรณ์ของวิโยคครั้งที่หนึ่งและครั้งที่สองบ่งชี้ว่าจุดสิ้นสุดสัมพันธ์กับจุดเริ่มต้น

จึงมีการแบ่งแยกกระหว่างการประทับตรา กับเวลาที่กำหนดไว้อย่างเฉพาะเจาะจง

กระบวนการประทับตราถูกแสดงไว้ ณ จุดเริ่มต้นของประวัติศาสตร์แห่งวิโยคครั้งที่หนึ่ง และถูกแสดงไว้ ณ
จุดสิ้นสุดของวิโยคครั้งที่สอง

สิ่งที่ตามมาภายหลังการประทับตราในข้อสี่ ภายในวิบัติประการที่หนึ่ง คือ “ห้าเดือน” (หนึ่งร้อยห้าสิบปี)

ห้าเดือนนั้นถูกระบุไว้สองครั้ง ครั้งหนึ่งในข้อห้า และอีกครั้งหนึ่งในข้อสิบ

สิ่งที่มาก่อนกระบวนการประทับตราตั้งแต่วันที่ 11 สิงหาคม ค.ศ. 1840 ถึงวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844

ในวิบัติประการที่สอง คือคำพยากรณ์เรื่อง “ชั่วโมง วัน เดือน และปี” (สามร้อยเก้าสิบเอ็ดปีและสิบห้าวัน)

ในข้อสิบห้า เมื่อรวมกันเป็นแนวต่อเนื่องเส้นเดียว

แต่ไรท์ห้าและไรท์หกเริ่มต้นและสิ้นสุดลงด้วยภาพประกอบของกระบวนการประทับตรา

ในฐานะที่เป็นเส้นสองเส้น เมื่อนำมาประยุกต์ใช้แบบ “บรรทัดบนบรรทัด”

จึงชี้ให้เห็นจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดซึ่งมีมุฮัมมัดองค์ที่หนึ่งและมุฮัมมัดองค์ที่สองเป็นเครื่องหมายกำกับ

“บรรทัดบนบรรทัด” ชี้ให้เห็นช่วงเวลาสองช่วงที่แตกต่างกันในแต่ละเส้น กล่าวคือ

ช่วงเวลาที่เกิดขึ้นเพราะแต่ละเส้นมีคำพยากรณ์เรื่องเวลาอยู่ภายใน ประวัติศาสตร์ของวิบัติเหตุการณ์ที่หนึ่ง

อิสลามจะต้อง “ทำอันตราย” โรม และในวิบัติเหตุการณ์ที่สอง อิสลามจะต้อง “สังหาร” โรม

วิบัติเหตุการณ์ที่หนึ่งเป็นสงครามแห่งหอก ดาบ และลูกธนู

และวิบัติเหตุการณ์ที่สองได้นำดินปืนมาใช้เป็นอาวุธสงคราม

“ข้อ 10 และพวกมันมีหางเหมือนแมงป่อง และมีเหล็กในอยู่ที่หางของมัน

และอำนาจของมันคือการทำอันตรายแก่มนุษย์อยู่ห้าเดือน ข้อ 11

และพวกมันมีกษัตริย์ปกครองอยู่เหนือมัน คือทูตสวรรค์แห่งเหวโลกนั้น ซึ่งในภาษาฮีบรูมีนามว่า อับบัดโดน

แต่ในภาษากรีกมีนามว่า อะพอลลิออน”

“จนถึงบัดนี้ คือได้จัดเตรียมภาพประกอบให้เราเกี่ยวกับการเปาตรทั้งห้าครั้งแรกแล้ว

แต่บัดนี้เราจำต้องลาจากเขา

และดำเนินต่อไปสู่การประยุกต์ใช้ลักษณะใหม่ของคำพยากรณ์ซึ่งได้ถูกนำเสนอขึ้น ณ ที่นี้ กล่าวคือ

ช่วงเวลาเชิงพยากรณ์ต่าง ๆ

“อำนาจของมันมีไว้เพื่อทำอันตรายแก่มนุษย์อยู่ห้าเดือน.—1. จึงเกิดคำถามขึ้นว่า

มันจะทำอันตรายแก่มนุษย์คนใดอยู่ห้าเดือน?—โดยไม่ต้องสงสัยเลยว่า

ก็คือมนุษย์กลุ่มเดียวกันกับที่ภายหลังมันจะสังหาร (ดูข้อ 15); คือ 'หนึ่งในสามส่วนของมนุษย์' หรือหนึ่งในสามของจักรวรรดิโรมัน—คือส่วนที่เป็นกรีกของจักรวรรดินั้น.

"2. พวกเขาจะต้องเริ่มงานแห่งการทรมานของตนเมื่อใด? ข้อ 11 ตอบคำถามนั้น"

"(1) 'พวกเขามีกษัตริย์ปกครองเหนือพวกเขา'

นับตั้งแต่การสิ้นชีวิตของ โมฮัมเหม็ดจนเกือบถึงปลายคริสต์ศตวรรษที่สิบสาม พวกมุสลิมได้แตกออกเป็นหลายนิกายภายใต้ผู้นำหลายคน โดยไม่มีรัฐบาลพลเรือนส่วนกลางที่แผ่ขยายอำนาจครอบคลุมพวกเขาทั้งหมด ครั้นใกล้ปลายคริสต์ศตวรรษที่สิบสาม ออสมันได้สถาปนารัฐบาลหนึ่งขึ้น ซึ่งต่อมาเป็นที่รู้จักกันในนามรัฐบาลออตโตมัน หรือจักรวรรดิออตโตมัน ซึ่งได้ขยายตัวขึ้นจนแผ่ครอบคลุมชนเผ่ามุสลิมสำคัญทั้งปวง รวบรวมพวกเขาเข้าเป็นราชอาณาจักรใหญ่อันหนึ่งเดียว."

"(2) ลักษณะของกษัตริย์ 'ซึ่งเป็นทูตสวรรค์แห่งบ่อไรกันบึง' ทูตสวรรค์หมายถึงผู้สื่อสาร ผู้ปรณนั้บ้ดริบใช้ ไม่ว่าจะดีหรือชั่ว และไม่ได้อ้างอิงสิ่งมีชีวิตฝ่ายวิญญาณเสมอไป 'ทูตสวรรค์แห่งบ่อไรกันบึง' หรือมหาเสนาบดีแห่งศาสนาซึ่งออกมาจากที่นั่นเมื่อมันถูกเปิดออก ศาสนานั้นคือศาสนาอิสลามแบบโมฮัมเหม็ด และสุดท้ายคือมหาเสนาบดีของศาสนานั้น 'สุดท้าย หรือแกรนด์เชนอูร์ ดังที่เขาถูกเรียกได้ทั้งสองอย่างนั้น ยังทรงเป็นคอลีฟะฮ์สูงสุด หรือมหาปุโรหิตด้วย โดยทรงรวมศักดิ์ศรีฝ่ายจิตวิญญาณสูงสุดเข้ากับอำนาจฝ่ายโลกสูงสุดไว้ในองค์เดียวกัน—World As It Is, p.361."

"(3) นามของเขา ในภาษาฮีบรูคือ 'Abaddon' ผู้ทำลาย; ในภาษากรีกคือ 'Apollyon' ผู้หนึ่งซึ่งกวาดล้าง หรือทำลาย การมีชื่อที่แตกต่างกันสองชื่อในสองภาษา แสดงให้เห็นชัดว่า สิ่งที่มีงให้เป็นภาพแทนคืออุปนิสัยของอำนาจนั้น มากกว่าชื่อของมัน หากเป็นเช่นนั้น ดังที่ถ้อยคำในทั้งสองภาษาแสดงไว้ เขาก็คือผู้ทำลาย นี่เป็นลักษณะประจำของรัฐบาลออตโตมันมาโดยตลอด।

"แต่โอธมานได้เริ่มการโจมตีครั้งแรกต่อจักรวรรดิกรีกเมื่อใด?—ตามที่กิบบอน, Decline and Fall, ฯลฯ กล่าวไว้ 'โอธมานได้เข้าสู่ดินแดนของนิโคมีเดียเป็นครั้งแรกในวันที่ 27 กรกฎาคม ค.ศ. 1299'"

"การคำนวณของนักเขียนบางท่านได้ตั้งอยู่บนข้อสมมุติว่าช่วงเวลานี้ควรเริ่มต้นด้วยการสถาปนากิจการวรรดิออตโตมัน; แต่สิ่งนี้เห็นได้ชัดว่าเป็นความผิดพลาด; เพราะว่าพวกเขาไม่เพียงแต่จะต้องมีกษัตริย์ปกครองเหนือพวกเขาเท่านั้น, แต่จะต้องทรมานมนุษย์เป็นเวลาห้าเดือนด้วย. แต่ช่วงเวลาแห่งการทรมานนั้นจะเริ่มต้นก่อนการโจมตีครั้งแรกของบรรดาผู้ทรมานไม่ได้, ซึ่งตามที่ได้กล่าวไว้ข้างต้น คือวันที่ 27 กรกฎาคม ค.ศ. 1299."

"การคำนวณซึ่งต่อไปนี้ ซึ่งตั้งอยู่บนจุดเริ่มต้นนี้ ได้ถูกจัดทำขึ้นและตีพิมพ์ในงานเขียนเรื่อง, Christ's Second Coming, etc., โดย J. Litch, ในปี 1838.

"'และอำนาจของพวกมันคือการทำอันตรายมนุษย์อยู่ห้าเดือน'

ขอบเขตแห่งภารกิจที่ได้รับมอบหมายของพวกมันดำเนินมาถึงเพียงเท่านั้น คือเพื่อทรมานด้วยการปล้นสะดมอย่างต่อเนื่อง แต่ไม่ใช่เพื่อสังหารพวกเขาในทางการเมือง 'ห้าเดือน' เมื่อคิดเดือนละสามสิบวัน ย่อมเท่ากับหนึ่งร้อยห้าสิบวัน; และวันเหล่านี้ เนื่องจากเป็นเชิงสัญลักษณ์ จึงหมายถึงหนึ่งร้อยห้าสิบปี เริ่มต้นจากวันที่ 27 กรกฎาคม ค.ศ. 1299 หนึ่งร้อยห้าสิบปีย่อมสิ้นสุดลงที่ ค.ศ. 1449 ตลอดช่วงเวลาทั้งสิ้นนั้น

พวกเติร์กได้ทำสงครามกับจักรวรรดิกรีกแทบจะอย่างต่อเนื่องไม่ขาดสาย แต่กระนั้นก็ยังมิได้พิชิตมันได้ พวกเขายึดครองและถือครองหลายมณฑลของกรีกไว้ แต่เอกราชของกรีกก็ยังคงได้รับการธำรงไว้ในคอนสแตนติโนเปิล แต่ในปี ค.ศ. 1449 ซึ่งเป็นจุดสิ้นสุดของหนึ่งร้อยห้าสิบปี ได้มีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้น ซึ่งประวัติของเรื่องนี้จะพบได้ภายใต้แต่แรกต่อไป” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 505–507.

ยูโรอาห์ สมิท กำลังอ้างถึงการคำนวณของโยสิยาห์ ลิทซ์เกี่ยวกับช่วงเวลาหนึ่งร้อยห้าสิบปี ซึ่งเมื่อสิ้นสุดลงแล้ว ย่อมเป็นจุดเริ่มต้นสำหรับคำพยากรณ์หนึ่งร้อยเก้าสิบเอ็ดปีและสิบห้าวัน ในแต่แรกต่อไป โดยกล่าวถึงคำทำนายของลิทซ์เกี่ยวกับคำพยากรณ์ด้านเวลาทั้งสองนี้ซึ่งเชื่อมโยงกัน ชิสเตอร์ไวท์ได้บันทึกไว้ว่า:

“ในปี ค.ศ. 1840

การสำเร็จเป็นจริงแห่งคำพยากรณ์อันน่าทึ่งอีกประการหนึ่งได้ปลุกเร้าความสนใจอย่างกว้างขวาง สองปีก่อนหน้านั้น โยสิยาห์ ลิทซ์ หนึ่งในผู้ประกาศชั้นนำที่เทศนาเรื่องการเสด็จมาครั้งที่สอง ได้ตีพิมพ์คำอธิบายวิवरณ์ บทที่ 9 โดยทำนายถึงการล่มสลายของจักรวรรดิออตโตมัน ตามการคำนวณของเขา อำนาจนี้จะถูกโค่นล้ม... ในวันที่ 11 สิงหาคม ค.ศ. 1840 เมื่ออำนาจออตโตมันในคอนสแตนติโนเปิลอาจคาดหมายได้ว่าจะถูกทำลายลง และข้าพเจ้าเชื่อว่า จะพบว่าเป็นเช่นนั้นจริง”

“ณ เวลาที่กำหนดไว้อย่างตรงนั้นเอง ตรรกะก็โดยผ่านทางทูตของตน ได้ยอมรับการคุ้มครองของมหาอำนาจพันธมิตรแห่งยุโรป และด้วยเหตุนี้จึงได้วางตนไว้ภายใต้การควบคุมของบรรดาประชาชาติคริสเตียน เหตุการณ์นั้นได้ทำให้คำพยากรณ์สำเร็จลงอย่างถูกต้องทุกประการ เมื่อเรื่องนี้เป็นที่รับทราบ คนเป็นอันมากก็เชื่อมั่นในความถูกต้องของหลักการตีความคำพยากรณ์ที่มีลเลอร์และสหายของเขาได้นำมาใช้ และขบวนการเสด็จมาจึงได้รับแรงผลักดันอันน่าอัศจรรย์ บรรดาผู้มีการศึกษาและมีฐานะได้ร่วมกับมิลเลอร์ ทั้งในการประกาศและในการตีพิมพ์ทัศนะของเขา และตั้งแต่ปี 1840 ถึง 1844 งานนี้ก็แผ่ขยายออกไปอย่างรวดเร็ว” The Great Controversy, 334, 335.

วิบัติครั้งที่หนึ่งและครั้งที่สองเชื่อมโยงกันด้วยคำพยากรณ์เรื่องเวลาสองประการที่สัมพันธ์กัน

วิบัติครั้งที่หนึ่งเริ่มต้นด้วยภาพประกอบของการประทับตรา

และวิบัติครั้งที่สองสิ้นสุดลงด้วยประวัติศาสตร์ตั้งแต่วันที่ 11 สิงหาคม ค.ศ. 1840

จนถึงการเป่าแตรของทูตสวรรค์องค์ที่เจ็ดในวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844

ซึ่งเป็นภาพประกอบของการประทับตราเช่นกัน

การเริ่มต้นและการสิ้นสุดต่างมีลายพระหัตถ์ของอัลฟาและโอเมกา

เพราะเช่นเดียวกับประวัติศาสตร์ที่พระคริสต์ทรงยืนยันพันธสัญญาไว้หนึ่งสัปดาห์

ช่วงเวลานี้ก็ถูกแบ่งออกเป็นสองภาค ภาคแรกเริ่มต้นด้วยมุฮัมมัดคนแรก และสิ้นสุดด้วยมุฮัมมัดคนที่สอง

ภาคที่สองเริ่มต้นด้วย “สุรเสียงจากเขาทั้งสองแห่งแท่นทองคำซึ่งอยู่เบื้องพระพักตร์พระเจ้า” และสิ้นสุดด้วย

“สุรเสียง” ของพระคริสต์ ผู้ทรงบัญญัติ “โดยพระองค์ผู้ทรงพระชนม์อยู่นิรันดร์ ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์

และสิ่งสารพัดที่มีอยู่ในฟ้าสวรรค์นั้น ทั้งแผ่นดินโลก และสิ่งสารพัดที่มีอยู่ในแผ่นดินโลกนั้น และทะเล

และสิ่งสารพัดที่มีอยู่ในทะเลนั้น จะไม่มีเวลาอีกต่อไป”

เราจะศึกษาต่อในบทความถัดไป |

“คำถามใด ๆ ก็ตามที่ชาตานสามารถปลุกเร้าขึ้นในความคิดเพื่อก่อให้เกิดความสงสัยเกี่ยวกับประวัติศาสตร์อันยิ่งใหญ่แห่งการทรงนำประชากรของพระเจ้าในอดีต

ย่อมเป็นที่พอพระทัยของผู้มีบรรดาศักดิ์ฝ่ายชาตานผู้นั้น และเป็นการล่วงเกินต่อพระเจ้า ข้าพสารเรื่องการ

สตี้จมาในไม่ซ่าขององค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยฤทธาภาพและพระสิริอันยิ่งใหญ่สู่โลกของเราเป็นความจริง
และในปี 1840 มีหลายเสียงได้ถูกเปล่งขึ้นในการประกาศข่าวสารนั้น” Manuscript Releases, เล่ม 9,
134.